

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezéd ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Anyagtorlódás folytán most térünk vissza a tavaly decemberi karácsonyi vásár beszámolójára:

HUNGÁRIA: Karácsonyi Vásár „Mennyiért egy mosoly?”

A Magyarországról érkezett Mikulás és a sok kisgyerek

Hiába rendeződik évtizedek óta, hiába gondoljuk: ennyi az egész - valamennyi alkalommal nekilátunk, és újból eljön a vége, és megállapíthatjuk, hogy ez is-az is különb volt.

Ezegyszer is így történt, legalábbis velem. A vásár, ahogy már kifejeztük, egy kirakat, egy társadalmi találkozó, egy baráti alapon fejlődő hétvégé... Mi magyarok másképp látjuk ezt, mint az egyre több argentin résztvevő. Nekik esetleg még egy kereseti lehetőség, számunkra viszont egy decemberenként ismétlődő játék... Standokat állítunk fel, Mikulást öltöztetünk, és annyi kolbászt, hamburgert sütünk, amennyi perc szorul a kiválasztott hétvégre. A vásár a kolóniánknak az évzáró búcsúja. Utána csak a család szent Karácsonya, a Szilveszteri mulatság, és a nyár melege marad hátra.

A 2010. decemberi vásár egész véletlenül nem repült el az egekbe. Akkor vihar, szél és eső támadta meg, amilyent csak az újabb felmelegedett planétánk korában láthatunk. A zsenge sátrak, a kis rozoga asztalok, a madzaggal kifeszí-

tett struktúrák reszkettek az ellenséges mennyei szakadás alatt. Félelmetes volt! Ki mit tudott, azt védte, azt ölelte kapkodásában... A sok apró gyerek viszont élvezte, kaland volt számukra. Szaladgáltak az aggódó felnőttek közt. Imádták! Vajon mennyire útmutató nekik ez a rendezvény? Vajon tanulnak-e a csoportmunka láttára? Hány év kell majd elteljen, hogy felfogják, hogy ez is majd rájuk marad? A vihar elmúlásával olyan hideg állt be, hogy a ruhandok szinte mindenüket eladták a fázó társ-kiállítóknak. De mégis minden arc mosolygott, lankadatlanul tükröződött vissza a jókedv

Nagy nyüzsgés a vihar után...

▲ repül a sátor, ▼ ázik a stand

az emberekről. Az eszeveszett rohangálás később nagy nyugalommá vált. Még a nap is félénken kieresztette testéből a délutáni utolsó, de kegyelmes sugarait. Fülledt meleg nehezedett a földre.

Előrelátható volt: a 3. nap gondmentesen zajlott. Hűvös levegő biztatta a vásárló tábor, a kisgyerekek szülei pedig várták a hagyományos Mikulás megjelenését. A Regős táncosai szorgalmasan dolgoztak, hol „csalamádés frankfurtereket”, hol habosra csapolt sörpoharakat, avagy a három „karácsonyi kosár” megnyeréséhez való sorsjegyeket adták el. Lázás volt a hangulat. „Vásárvasárnap”. Zsúfolásig megtelt a tenispálya területe, mint minden évben. Volt szakos lelkületű magyar néptánc, a javából. A megszokott rövidke táncház is.

De azért az idén máson járt az eszem, míg a sorsjegyeladással foglalkoztam jómagam is. Nem az eladás érdekelt egymagában, hanem az, hogy minden ember valami mást is kapjon tőlünk: egy kedves mosolyt, egy ölelést, egy szeretetteljes kézfogást, egy „házigazdához” illő kezelést! Bocsánat! Egy mosolyért itt a szívem! Mert nem csak pénz forog a kezünkben ilyenkor. Hiszen a pénz

Havi „HUFImondat”:

„Nagyon kevés olyan forma van, amivel mindig meg lehet szólalni, akár a hétköznapokon, akár ünnepi mulatságban, akár Isten közelében, akár mindentől elhagyatva. Hirtelen nem is tudok mást, mint a mi zenénket, a magyar népzene.”
(Lovasi András)

Olvasunk... és gondolkozunk:

Olvadástól pusztulásig

A nagy csend után a hangok jönnek vissza hozzánk először. Átmenet nélkül oly erőképesen szólalnak meg, mint nap-sütötte reggel a kipihent kis gyermek az anyjához. Olyanok, mint ébresztőre vezető lármacsengők, amelyek mindig a múltból emelkednek ki, s minden elképzelhető megtesznek hangoskodásukkal, nehogy elpárologjon az a hely, ahonnan jövünk, elfelejtődjön az, amit mondtunk, és az sem, amit eddig sikerült cselekednünk.

Habár valóban az idő múlása szubjektív fogalom, tüstént hozzá igazodva mérjük az elteltet, percekkel és órákkal rakjuk ki az évek átrepülése tablóját. Már születésünk óta jegyezzük az elmúlásunkat. Mert emberek vagyunk. Mert tanakodunk, utakat derítünk fel, mert pontosan az elmúlás a legnagyobb félelmünk.

2011 a rovatunk hetedik évét köszönti s fogadja be, mint a példás reggeli anyánk a gyermeke hangozkáját. Egy kíváncsi mosollyal, egy meleg csókkal. Ez a hely, ez a tér a miénk! Szavaink lakják a papírdalakat, formát kapnak a szag-gatott gondolatok, identitást szereznek maguknak és messze vágynak, és annál még messzebbre jutnak. Védő árnyékot vetítenek az időre, megörökítődnek a távoli jövőben még meg sem született magyarok számára.

Ez az újság manapság a szavak világa kincsének menedéke. Itt gyűjtjük egyaránt a visszatérő hangokat. A táborozó cserkészeket, a táncoslábúakét, a készülő tanárokat, s mindezeknek vezetőjét. S egyre jobban tudjuk, hogy az elmúltból s csak annak ismeréséből-elismeréséből tudunk jövőt építeni.

Aki merész és leírja gondját, elméletét, felfogását, aki ihletével verset alkot, prózát fogalmaz, aki kiborítja szívét, hogy másokat is felébresszen, felvilágosítson, az e jövőnk várához cipeli a szikladarabot, a téglát. Újságunk viszont a cement, ami összeköti a szórvány magyar gondolatokat.

*

Előreláthatólag, az idei év is tartalmas lesz, kihívó és izgalmas, különb és meghatározó. Persze készülünk, részben sejtjük a folytatást, a harcot, másrészt pedig a teljes ismeretlen előtt állunk, katonasorban. Ki-ki saját fegyverét hordozza. Bibliát, kést-kanalat, egyenruhát, zenelemez-kottát, fényképezőgépet, ecseteket - vagy rosszindulatú aknát... Mi, a HUFI, a szavak hátizsákját vállaljuk, kimondhatatlan felelősséggel, hol bátran, hol kétséggel, de visszük magunkkal, nektek, tovább.

megy s jön, de a kapcsolatteremtés nem mindig adódik! S mivel a vásár elvileg felületes megmozdulás, alatta használhatjuk ki az előre nem beiktatott alkalmakat. Vagyis mosolyért kedves hozzájárulást kapunk, táncért új jelentkezőket, tapsért ismétlést, kedvességért kedvességet! És senki sem tisztázza: mennyibe kerül egy mosoly? Utána, jó drágán vehetsz egy bejglit, egy porcelántányért vagy egy himzett blúzikat. A lényeg, nehogy ez a mosoly észrevétlenül elpárologjon az eső utáni tenispályáról.

Zólyomi Kati

Ciklikusan körbeforgó országúton haladunk. Nyakunkon ugyanaz az ismétlődő rutin súlyosodik, de az újjal, a széppel, az elgondolkodtatóval fűszerezzük meg. A négy évszak is ezt teszi a földdel. A befagyott nedvek elolvadnak, hullámozó vizek futnak együtt lefelé, s később az izzó napsugarak minden egyes cseppet pusztulásra kényszerítenek.

Így van ez a szavakkal is. Felébrednek, megolvadnak, kimondatnak - és elpusztulnak. Ellenben ha leírjuk őket, átadjuk egymásnak, nemzedékről-nemzedékre: egymásba folyhatnak. Így már nem esedékes a megszakadás.

Minden elképzelést felülmúlja az a tény, hogy azért írunk, hogy tudjunk egymásról, egymás támaszává váljunk, hogy felelősek legyünk egymásért, és hogy mindig, de mindig hagyjunk nektek valamit.

Mostani számunk friss, mint az ősze tekintő évkezdet, kevésbé fáradt, inkább üdőbb, egyre több gyermekhanggal próbálja rádöbentetni a magyarság egészét arra, hogy a felmérhetetlen szétszórtságban pattogó lángok egyre számosabbak, s lelkiismeretesebb koreográfiára táncolja ki magát az, aki saját megrázó élménye útján talál rá a hovatartozására.

Többünket a cserkészlet kitarító barátságára nevelt, a közös célok kovácsoltak össze. Minden különbségünk ellenére nem unjuk egymást, ami egymagában kétségtelen csoda! Alkossunk élményt, minél többet, minél igazibbat a fiatalságunk számára!

Zólyomi Kati

Az utca vége felől fényeket firkál a reggel,
s amerre szemem üveglap a sugarakban,
a nap vonala nagyot loccsan, és felkel.

Álmodat fűz még minden lomb,
ugatás bontja fel a lila ködöt.
Alatta már fellángolt szemafor pislog,
s míg szürke ereken gurul a hangulat,
egyre élénkebb az élet, hangosabb.

Zólyomi K. „Új fény”, 1999.

ZIKHÍR - ZIKUJDONSÁG

Legújabb ösztöndíjcsapatunk!

Jóságos Atya-úr! Nemrég vittük ki gyermekeinket Ezeizára, amikor még 13-14 évesen a rövid, három hónapos magyarországi útjukra indultak el. Azonban most februárban, amikor ezt írom, már az egyéves Zrínyi Ifjúsági Kör és a KMCSSZ-Balassi Bálint kollégium ösztöndíját élvezve járnak az órákra - 18 évesen!

Hát igen! Telnek-múlnak az évek, lányaink már majdnem felnőttek, önállóknak, és saját sorsukat rajzolják odaát, ahonnan nagyszüleik jóval több mint fél évszázaddal ezelőtt az elmekülésre lettek ítélve.

Gröber Stefánia öv., **Jeffrey-Fóthy Teréz** öv., **Mattiauda-Zólyomi Luncsi** öv. és **Zaha Paula** öv.: levizgáltak, érettségiztek, és leírhatatlan izgatottsággal szálltak fel január 31-én a British Airways gépére! Majdnem egy évig lesznek távol itthonról.

A tizenegy hónap számos eredményt kapcsol majd a hátukra. Tapasztalatot, élményt, izgalmat, a műveltség egy-néhány fokát, és az egyik legkimagaslóbb célunk egyikét: magyar beszédük lényegesebben magasabb szintű elsajátítását!

Indulás Ezeizáról. b.-j.: Zaha Sanyiek és Paula, Gröber Bernáték és Stefánia, Fóthy Zsuzsi és Teréz, Andrés Mattiauda és szerző Luncsi

b.-j.: Zaha Paula, Gröber Stefánia, Jeffrey Teréz, Mattiauda Luncsi

Rövid sorok már mentek-jöttek, de azért várjuk az alkalmi részletes leveleiket, amelyek tartalmából természetesen majd közlünk ebben a rovatban is. A HUFU nagyon szerencsés ötléte kíván a négy merész lányának, azt remélve, hogy odaát kitesznek magukért, és továbbra terjesztik az itteni magyar közösségünk utazó fiataljainak jó hírét! (ZK)

KÖRS évnnyitó munkavacsora

A cserkésztestek örse mindig talál okot és alkalmat egy értékes gyülekezésre! Néhány hete asztal köré helyezkedve beszélgetett a sikeresen lezajlott braziliai kerületi jubileumi táborban történekről. Az egyre jobban beidegződött cserkész munkacsoport neki-

látott a cserkészév legfontosabb megmozdulásai kidolgozásához. A hagyományos VEKI kirándulás 2011-es meglepetéseiről, az eljövendő cserkészbál szervezéséről, a sokszínű felelősség szétosztásáról, a gondokról, az örömeiről folyt a szócsere, megerősítve a köztük létező, állandóan felújuló baráti kapcsolatot is. **Szilvássy Lőrinc** és **Erzsi bábija Ágoston** is része volt a tárgyalásnak, s felváltva járta a pótnagynénik és -nagybácsik ölet.

Az áttellenes oldalon lévő írásokban pedig a Jubileumi tábor hangulatából szippant magába a kíváncsi olvasó...

◀ Jókedv a KÖRS munkavacsoráján!
b.-j.: fősor: Szilvássy Lőrinc és Erzsi, Ágostonnal, Budavári Melinda, Lomniczy Máttyás; középső sor: Haynal Edith háziasszony, Benedek Zsuzsi; alsó sor: Haller Ines és szerző

És hogy volt előtte?

A braziliai Jubi előtt...

Buenos Aires gyönyörű, „globalizált”, kulturált város. Viszont megdöbbenő a benne meghúzódó nyomor, hasonlóképpen az egész Dél-Amerikában létező befogadott „szegénység kerijéhez”. A városunk magyar cserkészei még egy kaland felé hátizsákoltak: a braziliai Jubileumi táborra indultak el, boldogan, nagyvárosunk sejtelmes, piszkos autóbussz végállomásáról. Fájó szívvel, de egyúttal nagy büszkeséggel kísértem ki fiamat a találkozó ponthoz. Mert én is nagyon mentem volna. Ezeizára nem jött össze...

Sok éve jártam le a Mitre-Retiro és az autóbussz végállomás közti távolságot. A sok visszatérő érzés megborzongatta gerincemet. A szenny, a zsibvásár látta, a toladó embertömeg, a veszély és a közömbösség világát vettem ismét tudomásul.

Mindennek kitéve haladtunk, hátizsákkal, csomaggal megpakolva, mintha az összezsongorított, egyetlen értékeinket cipeltük volna

magunkkal az ismeretlen, a bizonytalan felé, mint a többi ember körülöttünk. Végtelennek tűnt a háromszáz méteres gyaloglás. A végállomás is hasonló módon piszkos volt. Az utolsó délutáni nap sugarak szembe vakítottak, és a peronok legvégső sorában találtuk meg a vállalatunkét. Amint megpillantottam a zöldnyakkendős „szektánk” tagjait és az első ismerőst, jelenlétük azonnal megnyugtatótt. Elgondolkodtam...

Mit is jelentünk egymás számára? Családot? Legközelebb barátot? Biztonságot? Nyugalmat? Tisztaságot? Tisztességet? Rendet? Az élet javát? Igen - de még mindennél többet is! Óázis vagyunk még mindig, a sokszor eltaszító világdzsungel kellős közepében! Adjunk hálát a Jóistennek érte! Vigyázzunk erre, a mi szép szigetünkre! Ezen töprengtem, míg a kétemeletes, nagykerékű, modern busz kikanyarodott a szemünk elől.

Így indult el a drága dalos cserkészeinkkel megpakolt álomjártat! (ZK)

BUENOS AIRES-I MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Regös kamaraegyüttes vacsorája

Lehet, hogy tévedek, hogy elfogult vagyok; lehet, hogy szenvedélyem ereje egy hiedelem s annak világát hozta létre bennem. Mert azt állítom (nem egyedül), hogy túl hosszú a nyári leállás, hogy a táncoslábúak hiányoljuk egymást, hogy már régen nem magányos utat járunk, hanem a megosztott közösségben töltött időt választjuk sokminden felett.

Február csak ébredezik, alighogy sejtődik, és máris kiagyaltuk magunknak az összeruccanás alkalmát. Ízletes *asado*-val ünnepeltük meg kedvünket, a nyári csillagok jóváhagyásával. A sült húst jeges sörrel öntöttük, s talpaink alá a legszebb népzenet varázsoltuk. Már a hajnali madarak éneke indított mindnyájunkat tovább, haza, ki-kiját álmai elringatásához. A köztünk való hangulat vidám és megmondott, mint ahogy már megtanították Baden Powell követői, és az elkövetkező pár év terveit átmorzsolva önfeledten, órákhosszat örvendtünk egymásnak.

A következő dél-amerikai néptánc-találkozó biennále ismét (negyedszer) Buenos Airesben rendeződik, 2012-ben, és minden részletkérdést összevetve elkezdtek a nem

könnyű szervezési munkák szétosztását. Visszatekintettünk az eltelt évre, felidéztek a sok kedves új, szakmábarátunk itthagított hangulatát (Bürkös zenekar és a Zemlén együttes, valamint a Dobroda zenekar és az Ilosvai együttes, Écsi Gyöngyi és lánya...), átszemléltük (megelégedetten) a tavalyi fellépéseink sikerét, de a legjobban a barátságunk fontosságáért emeltük habosszélű poharainkat!

Teri és Nacho

Velünk tartott volt tánckollégánk, Espinosané Benkő Teri is, drága-picisze Ignác-Nacho kisfiával, akik néhány hétre családi és barátlátogatásra jöttek át „otthonról”, Magyarországról.

Amióta e sorokat írtam, megtörtént első táncedzésünk is! Hajrá! Mert még sokat fogtok felőlünk olvasni, hallani! (ZK)

JUBILÁTOR

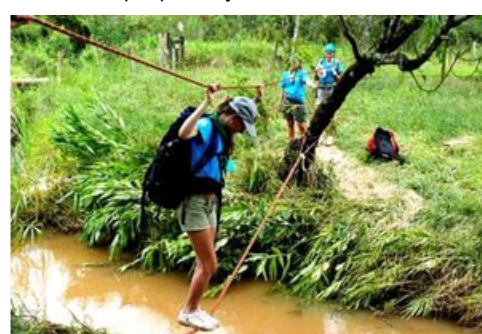
A dél-amerikai Jubilitábor szimbolikus 3 zászlaja: argentin, brazil és magyar

KÉPGALÉRIA

▲ A kapuépítmeny sokmindent kibír!

▼ Merész akadályverseny...

SZÉP ÉLET, CSERKÉSZÉLET

SZÉP ÉLET...

2010-ben 100 éves lett a Magyar Cserkészzet. Ezt a dél-amerikai magyar cserkészek is megünnepezték, idén január 6 és 16 közt, egy hagyományos brazil-argentin jubileumi tábor keretében, amit 5 évente tartunk már majdnem 40 éve. São Paulo várostól kb. 250 km távolságra, egy szép eukaliptusz és fenyőerdőben táboroztunk. A tábori életben 8 különböző ország vett részt. Argentínából 49-en mentünk, a nagyobbak busszal (36 órán keresztül...), a kisebbek, jóval kényelmesebben, repülőn utaztak oda.

Kedves brazil testvéreink nemcsak a szervezés javát vállalták, hanem, mint mindig, óriás szeretettel fogadtak otthonukban és jobbnál jobb programokat készítettek nekünk, úgy tábor előtt, mint utána. E két országon kívül Németországból, USA-ból, Ausztriából, Chiléből, Mexikóból és még messzi Ausztráliából is több magyar cserkész gazdagította a táborunkat.

A zuhogó eső ellenére nagy energiával mindenki nekiállt felépíteni az otthonát arra a 10 napra. És volt építkezés, de még mennyi! Három altábori kapu (Fiúk, Lányok, Törzs), az étteremben

Épül a leánytábor kapuja

k é n y e l m e s ebédloaszalok, és díjnyertes őrsi körletekben ponyva, hátizsáktartó, lavortartó, latrina, tusoló: nem hiányzott semmi! De már a tábor első napja előtt is a legtöbb vezető kiutazott, hogy nekilásson az építkezésnek, főképpen a konyha körül, ami 120+ emberre kellett felkészülni, és ahol aztán finomabbnál finomabb ennivalót főzött ragályos jó kedvvel a fáradhatatlan főszakács hűségese segítőkivel.

Még a konyha is egy eredeti cserkészies építmény! b.j.: Pedro Marques da Silva (a São Paulo-i Magyar Ház elnöke) főszakács, Puskás Angélikka, Jeszensky Alessandra, Vargha Carolina

Még egy dél-amerikai Jubileumi tábor. Újra találkoztak a dél-amerikai cserkészek. A „Gödöllő” Fiú-altáborunkban 43 cserkész vett részt, zömével brazilai és argentin. De volt még közöttünk 3 német, 1 USA-i, és 1 Mexikóból érkezett cserkész is! Ettől színesebb és érdekesebb lett a táborunk, hiszen mindenki láthatott, megismerhetett más országokból érkező cserkészeket.

Az elején kicsit nehezen ment az ismerkedés. Volt nyelvprobléma, korkülönbség - de épp ezért vált kihívóbbá a vezetők számára az altábori hangulat felépítése. Hála az Istennek, a vezetői gárdával nemcsak egy igazán egységes táborot sikerült felépíteni, hanem - kiértékelésünk szerint - minden kitűzött célt elértünk a tábor folyamán. Sikerült a gyerekeknek olyan foglalkozásokat nyújtani, amiken még eddig soha nem vettek részt. Tartalmas, érdekes dolgok történtek, amelyektől a belső kör szellemét támaszthattuk alá.

Kihívás: saját őrsi körletet építeni az őserdőben!

Végig tartott az általános jókedv és vidámság. Úgy a fiú, mint a lányaltáborban nagyon jó összhangban dolgozott a sok vezető, és ez tükröződött a szuper altábori programokban és a gyerekek arcán. A kisebbek, habár az első napoknak sok építkezéséről és a kevés játéktól kissé megijedtek, a tábor végére egyöntetűen megállapították, hogy ez volt az egyik legjobb táboruk. Hangulatos táborfüzetek, szép kézügyességi tárgyak készítése, esti riadó, csendes percek... A vezetők munkája és fáradsága megérte!

Az eső nem állt el, viszont ez nem akadályozta, hogy véghezvihessük a betervezett programokat. Jellemző volt a tutajépítés. A 100 éves magyar cserkészzet keretében az 1913-as Vági tutajútról emlékeztünk meg. Csoportokra felosztva nyolc 12 személyes tutajt építettünk, amiket azután ki is próbáltunk a táborhely-közeli tóban. Már építkezés közben nagyon fenyegetett a vihar. A tópartról körös-körül látni lehetett a zuhát; nálunk süttött a nap.

Elkészült a tutaj - mehetünk a vízre!

Ahogy lezajlott a verseny és partra érkezett az utolsó tutaj, nyomban leszakadt az ég. Viszont ez se mosta el a jó hangulatot: a zápor alatt nekiálltunk népijátékozni, amíg a buszvezetőre vártunk, hogy visszavigyen a táborhelyre.

Végig kísért minket a Jóisten, az, aki ilyenkor mindig velünk szikott lenni, és nem csak az időjárásban. Habár több pók és egyéb bogárcsípéssel kellett bajlódjon a kedves tábori orvosunk és ápolóink, a legjobban egy *yarará* mérges kígyócsípés ijesztett meg. Ez a táborhelytől pár km-re történt a portya első napján, amikor az egyik vezetőnk, **Yamashita Szabó Yuri** elindult a domb tetejére, ahol állomást kellett állnia, hogy a kisebb őrsöket fogadja. A sok eső miatt az ösvény nagyon be volt növe és Yuri nem láthatta a kígyót, ami rögtön mindkét lábát megcsípte. Szerencsére gyorsan reagált és a domb alján több vezetővel találkozott, akiknek segítségével leállított egy autót és kórházba jutott. Pár órán belül megkapta a kezelést az alkalmas szérummal, és habár két hétig kórházban kellett feküdnie és egy tábor utáni személyes programról le kellett maradnia, boldogok vagyunk, hogy már túl van a veszélyen.

Jubilitábor: visszatekintő gondolataim

Ennek következtében még a sok eső ellenére is végig magas szinten maradt meg a hangulat!

*

Egy-két esetet mesélek, hogy valamennyire bele tudjátok élni magatokat a hangulatunkba:

„Sötét viharos este... hajnali 3-kor támadják Gödöllő városát... a bombázástól (tűzijáték) a gyerekek felébrednek és látják: az őrsvezetők nincsenek a sátrukban!... Elvitték őket az oroszok... a bombák úgy megvilágították az eget, hogy a zárt éjszakai sötétség dacára tisztán láthatta mindenki, ki állt mellette minden egyes robbanás után, 2 másodpercen keresztül... De az esővihar nem állította le a fiúkat. Miután nagy nehezen megtalálták az őv-kezt, (hiszen a sok bombafüst homályosította a látást), semmilyen félelem sem állította meg őket. Minden őrs kiszabadította őrsvezetőjét! Miután kikötözték őket és elsősegélyt nyújtottak nekik, egyszerre messzebb lehetett valamit látni... két árnyéket... az altábori kapunkra két vezetőnk felakasztották az oroszok. Közben az egyik orosz még mindig bombázta kapunkat, és fegyverekkel fenyegette a magyarokat... Nagyobbik őrsök nekiindultak segíteni a két felakasztott vezetőt és elkergetni az oroszokat a táborunkból... Miután közösen megvédtük az altáborot és kiszabadítottuk

vezetőinket, jó vizesen elmentünk ismét aludni... de egész nagy nyugalomban és nyugodt lélekkel, hogy ilyen nehéz helyzetben sikerült együtt megvédeni táborunkat és megmenteni testvéreinket”.

*

De miért ennyire álltak ki együtt összes altábori testvéreink?

„Előző este, szokatlan csendben ültünk le a tűz köré... egy nagyon megrázó pillanatot következett: beleéltük magunkat egy valóban fájdalmas és érzést keltő mesébe. Mindenki része volt ennek, s nemcsak a vezetők, hanem minden egyes fiatal tag is libabőrös lett és elérzékenyült. A 12 éves, és a 28 éves is... az egyik nehézséget legyőztük: korkülönbség? Ilyenkor csak egyre jöhettünk rá: nincsenek határok (kivéve, ha magunk elé képzeljük őket) és nincsenek korkülönbségek sem... mert egyszerre tudtunk érezni. Valami nagyon erős érzés kötött össze minket. Oly erős, hogy attól a perctől kezdve rájöttünk, mennyire más és szép, amikor ennyi cserkésztestvér együtt érez, együtt álmodozik, együtt éli át a nehéz és fájdalmas pillanatokat...”

Egyik fő célunk a vezetőkkel az volt, hogy mindenki „csoportosan” gondolkodjon. Egy valakinek a sikere az egész altábor sikerét kell jelentse. Ha viszont valaki nem úgy cselekszik, mint ahogy kellene, akkor ez az egész altábor kárára megy. Ezt a tábor végére elértük, megértettük

IN MEMORIAM

id. **BENEDEK László:**

Született Budapesten, 1936. március 16-án.
Elhunyt Buenos Airesben, 1998. március 17-én.

ifj. **BENEDEK László:**

Született Buenos Airesben, 1961. január 20-án.
Elhunyt Budapesten, 2008. március 11-én.

Két kiváló ember, két kiváló családapa, két kiváló szakember, két kiváló cserkészvezető. Apja és fia, akik mindig hűek maradtak elveikhez, akik életükkel igazi példát mutattak. A jóban és a rosszban, nem hangos szóval, de a lélekben meggyőződött ember csendes, biztos magatartásával, igazságérzetével tanítottak minket. Köszönjük, hogy ennyit adtatok!
(Lajtaváryné Benedek Zsuzsi és a HUFÍ)
Emlékezzünk együtt!

Sok embernek rengeteg munkájába telt, hogy a tábor ilyen jól sikerüljön. Személyesen nagyon köszönöm **a szülőknak**, akik az oly szükséges munkával közreműködtek, mint pl. az utazási engedélyek után járnai, és különösképpen **Zaháné Alexandrának**, aki sok órát rászánt arra, hogy a személyi adatokat összefoglalja és az anyagi helyzetet elrendezze. Köszönöm továbbá **a brazil vezetőknek, cserkészeknek és családjaiknak**, hogy ennyit dolgoztak, hogy minden terv szerint történjen. Úgyszintén köszönöm **az összes fiatal vezetőnek**, akik a legjobb hozzáállásukkal segítettek, hogy a hangulat állandóan jó legyen, és akik évközben is, szombatrol-szombatra, teljes energiájukat bevetik, hogy a fiatalabb

Szerző és Lomniczy Mátyás körzeti pk. repülőn indulnak a kicsikkel

dél-amerikai jubilitáborunkban, még több országból vesznek majd részt magyar cserkészek, hogy továbbra is egymástól tanuljunk, egymást gazdagítsuk. És reméljük, a következő 100 év alatt is ugyan ilyen jó hangulatban táborozhatunk tovább!

Haynal Edith, cst.

39.sz. Magyarok Nagyasszonya lcs. Buenos Aires

mindenkivel. Ez volt az egyik legnagyobb tanulság! Ilyen szempontból fontos feladata volt az őrsvezetőknek is, akik nagyon ügyesen és tudatosan vezették őrsüket. Ennek különösen örülök.

*

Végül a lányokkal való kapcsolatról is mesélhetek...

Elloptuk (nem egyszer) lobogójukat, egy nagy, másfél méteres árkot ástunk a kapujuk bejárata elé, (úgy, hogy az „őrségük” nem is vette észre), és még sok más huncutkodás is akadt... Azért volt aztán dallamos szerenád is, közös főzés, és az állandó csábítás is jelen volt végig.

Énekelve játszani

Szerelmek? Hát - lehet, hogy voltak... noha eléggé titkosan cselekedtek a tagok! De elárulták érzésüket ahányszor a táborfüzet vége felé a lányokkal együtt énekeltek a különböző lassú és romantikus népdalokat... „Hej, a titkos szerelem, titkosan kezdődik” és a „Fehér fuszulyka virág” szövege elárulhatott sok mindent...

Bonapartian Edi st.

18.sz. Bartók Béla cscs.

A Gödöllő altábor parancsnoka ▶▶▶

Zsuzsi Tróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

A nyelv rejtetten mindenre emlékszik

A nyelvet általában úgy tekintjük, mint egy eszközt a kommunikációhoz, a nyelv által tudjuk kifejezni kívánságainkat, örömeinket, félelmeinket, kételyeinket. Az emberiség legnagyobb szükséglete e földön a kommunikáció. Nélküle a magány megölne minket. Minél több nyelvet tudunk, annál kényelmesebben, magabiztosabban tudunk mozogni a világban. A nyelv: valódi kincs!

De valaha elgondolkoztunk-e azon, hogy a nyelv sokkal több ennél? Minden nép nyelvében évezredek története szunnyad. Kik vagyunk, honnan jöttünk, kikkel érintkeztünk, mit tanultunk időtlen időken át - ezekre a kérdésekre egy nyelvész pontosan felelni tud. Miért? Mert a nyelv rejtetten mindenre emlékszik, fölveszi magába a múlt elfelejtett történeteit, szokásait, és ezek tovább bujkálnak benne.

Érdekes például, elgondolkozni a gyermekdalok szövegén. Emlékezzünk vissza gyermekkorunk néhány spanyol óvodásnótájára: jópofa kis történetek, vagy rímek, szójátékok.

És a magyar gyermekdalok?

Külföldi kiküldetésbe megy egy magyar család, a kisserőcöt elhelyezik egy helyi iskolában, ahol szépen tanulgat az első osztályban. Egyszer csak hívja az apukát a tanítónéni, hogy gond van, beszélniük kéne... Megy az apuka, kérdezi mi a gáz?

A tanerő mutat egy rajzot, és mondja:

- Nézze, a gyerek rajzolt egy nagyon szép kis gólyát, de összevissza van kaszabolva a lába és ömlik belőle a vér!

- Oh, ne is törődjön vele, van nálunk, magyaroknál egy mondóka a gólyáról, aminek megvágta a lábát a török gyerek, a magyar meg gyógyítja...

- No ezt még elfogadom, de mivel magyarítja ezt itt?! - Majd elővesz egy fekete madarat, aminek nincs szeme, és a szemgödreből ömlik a vér...

- ÁÁÁÁ - valószínűleg a csip-csip-csóka, vak varjúcska mondóka lehet az alapja, nem probléma...

- És ezt a tehénet, miért rajzolja megcsonkítva a gyerek?

- Boci-boci tarka, se füle, se farka - kezdi az apa, de a tanerő rászól:

- Mondja kérem! Maguknak magyaroknak van olyan mondókájuk, ami nem megcsonkításról, vérengzésről, vagy ölésről szól?

- Hogyne kérem! Süss fel, nap, fényes nap, kertek alatt a ludaink... -- azt a mindenét!!!

Elgondolkoztató... Minden, amit a nyelven keresztül kifejezünk, a nótáink, szólásmondásaink, azok megörzik az őskorok emlékeit, a népek sorsát, az életkörülményeit. Egyértelmű, hogy a törökkor olyan kegyetlenül bánt a magyar néppel, hogy a darabolás-kaszabolás mindennapi tény volt, és szerepel is mint valami természetes a napi rendben, még a gyermekdalokban is.

Nézzünk bele egy kicsit a szólásmondások világába. Ezekben is mennyi minden rejlik:

Iskolakezdetre készülve - csiszoljuk agyunkat!

(megfejtés következő számunkban)

Hírneves ideg orvos

Tudva, hogy azonos számok mindig azonos betűket jelentenek, töltsd ki a mellékelt rejtvényhálót úgy, hogy a függőleges oszlopokban értelmes szavak alakuljanak ki! Ha jól dolgoztál, akkor a kiemelt vízszintes sorban egy világhírű osztrák ideg orvos és pszichiáter nevét kapod végső megfejtésként. Segítségül annyit elárulunk:

3=Z, 7=P, 9=K, 12=Y, 15=T, 18=L és 20=A.

Készítette: Prof. Hadnagy Sándor

1	2	3	4	5	6	7	3	8	9	4	6
4	5	10	11	8	12	13	11	12	14	15	10
16	3	8	4	17	14	18	19	20	3	16	8
11	5	6	21	22	8	17	2	16	4	22	17
4	9	10	13	18	6	23	10	6	18	11	10
8	22	16	8	20	13	8	18	20	4	3	18
6	21	20	12	15	17	12	15	18	6	9	20

Aki másnak vermet ás, maga esik bele: A halászat, vadászat, madarászat mindegyik ősfoglalkozás. Nagy óvatosságot, furfangot követelő mesterség volt, hiszen vadászati szerszámaik sem voltak. Nagy ravaszság kellett, hogy a vadat megejthessék. Ezért ma a szavak már eltértek eredeti használatkörüktől, és a nem egészen erkölcsös úton való célratörés vagy a másnak bajszerzés jelentésére vonatkozik. A prémes vad meg-ejtésének egyik módja volt, hogy kilesték a szokott útját és ott mély lukat ástak (farkasvermet), amelyet ágakkal befedtek.

Most már bottal ütheted a nyomát: Ezt mondjuk arra, aki hiába üldöz valakit, de el nem érheti, mert az már elmenekült előle. A hajtók szokták bottal ütni a bokrot, hogy a vadat felzavarják, s hálóra vagy puszkacsó elé hajtsák.

A fogát feni valaki ellen (rosszat akar valakinek): Ez abból a vadászfigyelésből ered, hogy a dühös vadkan fogát csattogtatja.

Megkerült (megbolondult): Ez a kifejezés a paraszti életből származik. A kergesség a juhok veszedelmes betegsége. Egy féreg a juh agyába jut, nyomást gyakorol az agyra, ami miatt a juh egyoldalúan forog, kereng.

Küítették a szűrét (egy lány visszautasít egy fiút): Ez egy régi, ma már kihalt népszokásból ered. A legény cifraszúrban ment leányzóba. A konyhában felakasztotta szűrét és ő bement beszélgetni a házbelleikkel. Ha távozáskor látta, hogy a szűr le van akasztva a szőgről és az eresz alatt van, akkor oda többet nem mehetett vissza.

Minden hájjal megkent: Mennyit halljuk ezt még ma is olyan valakire vonatkozólag, aki ravaszsággal, gonoszsággal próbál többet elérni. Ez a boszorkányság korára vall (1100-as évek). A **boszorkány** a **néphit** szerint olyan nő (később akár férfi), aki természetfeletti, **démoni** képességekkel rendelkezik, és rosszat, betegséget, pusztulást hoz. Ahhoz, hogy az ördöghöz közeledhessen, mindenféle zsírral be kellett kenje magát.

Elkallódik (ide-oda hányva, gondatlanság miatt elvész valami): Ezt a szólást is sokat halljuk. De soha el nem gondoltam azon, hogy honnan is ered, nem tudtam, hogy az ipari élet is jelen van szólásmondásainkban. Most már tudom, hogy a kalló a **gyapjúsövet** anyagok nedves állapotban való mechanikai tömörítésére szolgáló, vízi energiával működő gép, amely a vízerővel forgó mozgását egy erős emelő, lendítő karokkal felszerelt tüskés főtengely segítségével súlyos ütőfejek ritmikus felemelésére, ill. leejtésére hasznosított. Ettől a gyapjúsövetek összezsugorodnak, a szövet szélteiben-hosszában összemegy, egyszersmind vastagabb, tömöttebb lesz. Így kellett a posztót kallózni.

Az elkallódik arra vonatkozott, ami a kallott posztóból eltűnt. Ma már sokan ezt nem is tudják, de ha valamit nagyon keresünk, akkor azért nagyot sóhajtunk és mérgelődünk: „Elkallódott a Hírlapom! Hol van? Hova tetted?” - de nem gondolunk posztóra...

Ha ezeket az öntudatlanul használt szólásokat tudatossá tesszük, akkor történelmünket is jobban megismerjük. Tudni fogjuk, kik vagyunk. Honnan jövünk. Nagyon izgalmas, ugye?

Ami az íróasztalon maradt:

Keressünk olyan közmondásokat, amelyek spanyolban is megvannak. Találsz-e te is példákat?

- Ajándék lónak ne nézd a fogát. (*A caballo regalado no se le miran los dientes*)
- Kevés szóból is ért az okos. (*A buen entendedor, pocas palabras*)
- Ahány ház, annyi szokás. (*Cada casa es un mundo*)
- Több szem többet lát. (*Más ven cuatro ojos que dos*).

Forrás: Szókasmondások, Nyelvünk művelődéstörténeti emlékei, Kertész Manó. Helikon Kiadó. Magyar Néprajzi Lexikon

„MAGYAR” ÉLETTÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítónk: Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.

Tisztelt olvasó! Itt Zóka!

Dr. Espinosa Benkő Teri és fiacskája Nacho itt vannak Buenos Airesben! Ez a „leutazás-hazautazás” igen felbolygatta szeretett barátunk, „exportált” tudósítónk életét.

Nacho Sanyi nagybácsi ölében

Majdnem egy egész évtizede, hogy a Benkő-Honfi család nem ül asztalhoz teljes egészben. Aranka mama-nagymama nem fér a bőrébe az örömtől. Gyermekeit Terit, Cilit, Etelt és Sanyit élvezi! És az első gyönyörű unokáját!

Terinek is felülmúlhatatlan napok ezek, amelyek alatt csak azt kérjük tőle, hogy élvezze, ne mulasszon el egy percet sem.

Ezért az áprilisi számban majd elmeséli, hogy élte át ezt a látogatást, az ő esetében az első, hosszú négy év után. Míg kívárujuk beszámolóját, a legjobbkat kívánjuk neki!

Jubiképgaléria (folyt.)

▲ Volt bizony fegyelem...

▼ ... de játszás is bőven!

A szép élményeket a (majdnem) mindennapi eső sem csökkenthette!

A HKK könyvtár március 4-én újból megkezdte ügyfélfogadását (19-21 óra)

HUNGÁRIA MAGYAR EGYESÜLET
 ASOCIACION HUNGARA EN LA ARGENTINA
 Pje. Juncal 4250 (1636) Olivos
 4799-8437 4711-0144
ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
 Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
 Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
 Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
hungariabuenosaires@gmail.com
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjjelig
 Hétfőgén ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar